

Jamsai

เพราะ 'ปัสสน์' ในชั้นเทพาพรอนทออันษา
โลกเคยๆ ในท่าบองเรือซิงทูลันกลอน!

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Ordinary

Sky

หนึ่งรัก

เคียงกาย

นาย

แสนดี

Hameii เขียน

vic miv

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Ordinary Sky หนึ่งรักเคียงกายนายแสนดี

Hameii เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2583-3

ภาพประกอบ เพียงพิชญ์ ศาสตร์ศรี (vic)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

อันนยองค่าทุกคนน >.< วันนี้มยองนังมีนิยายเรื่องใหม่มานำเสนอ นิยายเรื่องนั้นก็คือ...แทน ทะตะแดนแทนแท่น แท่น แทน แท่นนน! 'Ordinary Sky' หนึ่งรักเคียงกายนายแสนดี' จากนักเขียนนามปากกา 'Hameii' นั่นเอง แปะๆ

ถามว่าทำไมต้องเปิดตัวลงการขนาดนี้ มยองนังขอสปอยล์เลยนะคะว่า พระเอกนางเอกของเราในเรื่องนี้เป็นคนธรรมดา เอ้า! ธรรมดาแล้วเกี่ยวอะไรกับความอลังการละ...เรามาเข้าเรื่องกันดีกว่า ไม่งั้นมยองนังจะออกทะเลไปไกล ฮ่าๆ ที่มยองนังจะบอกทุกคนคือคนบางคนที่แสนจะธรรมดาก็กลายเป็นคนพิเศษสำหรับใครคนหนึ่งได้ หนังสือเล่มนี้เองก็เป็นเล่มที่พิเศษสำหรับมยองนังเหมือนกันค่า เพราะทำให้มยองนังคิดถึงช่วงเวลาปีปีเลิฟมากๆ เลย ทั้งความรักในวัยเรียน ความทุกข์จากการไม่สมหวัง ความสุขจากมิตรภาพ ทุกอย่างต่างอัดแน่นอยู่ในหนังสือเล่มนี้ รอคอยให้ทุกคนเข้ามาสัมผัสไปพร้อมๆ กัน ว่าแล้วมยองนังก็ขอตัวไปฝันหวานถึงรักครั้งแรกก่อนนะคะ ขอให้ทุกคนสนุกกับการอ่านค่า บ้ายบายยย ^O^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่ะนักอ่านทุกคน เผื่อใครยังไม่รู้ นามปากกา 'Hameii' อ่านว่า 'สะเหม่ย' นะคะ 'Ordinary Sky' หนึ่งรักเคียงกายนายแสนดี' เป็นเรื่องราวความรักหวานใสในรั้วโรงเรียนที่มีไฉเดียเริ่มต้นมาจากกิจกรรมของเด็กมัธยมและความต้องการส่วนตัวของเหม่ยที่ยากพูดถึงตัวละครธรรมดาๆ ดูบ้าง เชื่อว่านักอ่านที่กำลังเรียนอยู่หรือเรียนจบไปแล้ว แต่ยังหวนคิดถึงวัยเรียนอยู่บ่อยๆ จะต้องอินตามและตกหลุมรักทุกตัวละครในเรื่องอย่างแน่นอน

หนังสือเล่มนี้ยังคงเขียนขึ้นด้วยความรักและเต็มไปด้วยความรู้สึกขอบคุณ...

ขอบคุณมา ป้า หมิ่น และทุกคนในครอบครัวสำหรับทุกๆ อย่าง

ขอบคุณกองบรรณาธิการทุกคนโดยเฉพาะคุณน้ำฝนที่ช่วยดูแลต้นฉบับ ขอขอบคุณ (VICMON) สำหรับหน้าปกสวยๆ รวมถึงขอบคุณทีมงานฝ่ายอื่นทุกคนที่ทำงานอย่างหนักเพื่อให้หนังสือเล่มนี้ออกมาสมบูรณ์ที่สุด

ขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใส บ้านหลังสี่สัปดาห์ที่ทำให้เหม่ยรักการอ่านและหลงใหลการเขียนมาจนถึงทุกวันนี้

ขอบคุณนักอ่านออนไลน์มากๆ ถึงมากที่สุดที่คอยให้กำลังใจกันอย่างอบอุ่นเสมอมา

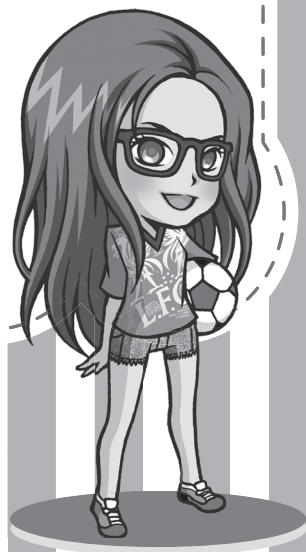
และสุดท้าย...ขอบคุณนักอ่านทุกคนที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา

ขอให้มีความสุขกับการอ่านนะคะ

สะเหม่ย

Twitter/IG: Hameii66

Facebook Page: Hameii

บทนำ เป่สนิม

คงไม่มีใครคิดว่าการคอร์รัปชันในรั้วโรงเรียน...จะเป็นจุดเริ่มต้นของ
สิ่งสวยงามที่เรียกว่าความรัก

ฉันเองก็เช่นกัน

แม้ 'โรงเรียนสาธิตธารตะวัน' จะเป็นโรงเรียนชื่อดังประจำจังหวัด
ของฉัน แต่ก็ยังเป็นโรงเรียนรัฐบาลแสนธรรมดาที่มีกฎระเบียบไม่ต่างจาก
โรงเรียนมัธยมทั่วไปสักเท่าไร นั่นรวมถึงการบังคับให้นักเรียนทุกคนใช้สินค้า
ของโรงเรียนอย่างกระเป๋าเป้ด้วย ทุกปีทีผลิติดอกมามันก็เป็นเป้สีดำแบบทั่วๆ ไป
นี่แหละ แต่คงเป็นโชคชะตาสุดประหลาดของฉันที่ได้เข้าเรียนที่นี่ในช่วงที่มี
กระเป๋านักเรียนรุ่นใหม่ล่าสุดผลิติดอกมาพอดี

เราทุกคนเรียกมันว่า 'เป่สนิม'

หลังจากเปิดเทอมได้ไม่ถึงเดือนกระเป๋านักเรียนที่ควรจะเป็นสีดำก็เริ่ม
เปลี่ยนเป็นสีส้มๆ แดงๆ คล้ายกับสีสนิม รอยต่างดวงที่ติดอยู่ตามเลื้อยนักเรียน
ของเด็กๆ สร้างความไม่พอใจให้ผู้ปกครองหลายคน นำไปสู่การประท้วงเพื่อ
เรียกร้องให้ ผอ. แสดงความรับผิดชอบต่อสินค้าของโรงเรียนที่ไม่ได้มาตรฐาน

เมื่อข่าวลือที่ว่า ผอ. สังผลิตกระเป๋ากะดกมาแล้วก็เงินส่วนต่างไว้ใช้เองแพร่ไปทั่วโรงเรียน ฉันในวัย 13 ปีก็เพิ่งเข้าใจว่าคอร์รัปชันไม่ใช่คุณสมบัติเฉพาะตัวของนักการเมือง แต่ ผอ. เองก็อาจมีคุณสมบัติข้อนี้ด้วย หลังมีการสอบสวนวินัยจนได้ความจริงตรงตามเสียงเล่าลือทุกอย่าง ผอ. ขี้โกงคนนั้นก็ถูกไล่ออกแล้วไม่กี่วันต่อมาก็มีนักข่าวจากรายการข่าวช่องดังมาทำข่าวถึงโรงเรียนเรา

พลั้งใจเขียนทำให้วีรกรรมสุดฉาวของอดีต ผอ. โรงเรียนดังเผยแพร่ไปทั่วประเทศ เป้สนิมกลายเป็นสัญลักษณ์ของการคอร์รัปชันที่ติดเทรนด์ทวิตเตอร์อยู่หลายสัปดาห์ ส่งผลให้ ผอ. คนใหม่ต้องรีบจัดตารางเวลาให้นักเรียนแต่ละระดับชั้นไปรับกระเป๋าลือตใหม่ซึ่งได้รับการประกันคุณภาพจากโรงงานที่มีชื่อเสียงที่สุดในจังหวัด โดยมีเงื่อนไขข้อเดียวคือต้องเอาเป้สนิมมาแลก สมาคมต่อต้านคอร์รัปชันของจังหวัดบริจาคเงินเพิ่มงบการผลิตกระเป๋าให้แก่โรงเรียนเป็นจำนวนมาก กระเป๋าบานๆ จึงถูกกระดกเป็นกระเป๋ากะดกเนื้อผ้าดี ตัดเย็บเนียบ คนที่ไม่ได้ซื้อเป้สนิมถึงกับร้องโอดครวญเพราะไม่มีอะไรไปแลก 'เป้ไอโซ' รุ่นแรกและรุ่นสุดท้ายของโรงเรียนเรา

และนั่นก็คือที่มาที่ไปของเป้สนิมกับเป้ไอโซ

จุดเริ่มต้นสุดพิลึกกึกกือที่ทำให้ฉันได้รู้จักกับเด็กผู้ชายคนหนึ่ง

ผู้เป็นรักครั้งแรกของฉัน

เมื่อกระเป๋าลือตใหม่ถูกส่งมาถึงสหกรณ์โรงเรียน น้องเล็กสุดอย่างเด็ก ม.1 ก็ได้คิวไปแลกคืนก่อนใครเพื่อน แต่คงเป็นความโชคร้ายซ้ำซ้อนของฉัน เพราะโรคอสุกอีใสทำให้ฉันต้องหยุดเรียนเกือบทั้งเดือน แถมยังเป็นช่วงที่ป่า (พ่อ) ยุ่งมากจนลืมไปรับกระเป๋าทแทน พอฉันหายดีก็กลับไปเรียนได้อีกครั้ง ใบเซ็นชื่อรับกระเป๋านักเรียนน้อง ม.1/1 ก็ไม่เหลือที่ว่างให้ฉันเซ็นเสียแล้ว ช่องว่างหลังชื่อฉันถูกเติมเต็มด้วยลายมือหวัดๆ ของใครคนหนึ่ง ฉันเพิ่งอยุ่ยาวนานจนในที่สุดก็อ่านออก มันเขียนว่า...

'นัททร'

แล้วทำไมคนพวกนี้ถึงมาเซ็นชื่อในช่องของคนอื่นเนี่ย!

"นี่เธอ ถึงเวลาเรียนแล้วนะ" เกือบสิบนาที่ที่ฉันไล่ดูรายชื่อนักเรียน ทั้งสายชั้นเพื่อหาว่าเด็กชายนกทรีเรียนอยู่ห้องไหน แต่ยังไม่เจอครูประจำ สหกรณ์ก็มาเคาะโต๊ะเรียกเสียก่อน "แล้วนี่มารื้ออะไรที่โต๊ะทำงานของคุณอี!"

ฉันพยายามอธิบายให้ 'ครูหญ่' ที่รูปร่างเหมือนแม่หมีกิริลียฟังว่า มีคนขโมยเบ้ที่ควรจะเป็นของฉันไป เธอสะดุ้งเอื้อมคว้าจะรู้สึกผิดที่ปล่อยไป เด็กๆ เซ็นชื่อกันชี้ิ้ว แต่ด้วยเหตุผลที่ว่าเบ้ไฮโซสำหรับแลกฟรีหมดเกลี้ยงไป ตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว ประกอบกับเบ้ของฉันเสี่ยงไม่ลอกมากพอที่จะเรียกว่าเป้สนิม เธอเลยปิดความรับผิดชอบด้วยการบอกให้ฉันทนๆ ใช้มันไปก่อนจนกว่า ของล็อตใหม่จะมาถึง ซึ่งเท่าที่ฉันรู้มันคือเทอมหน้า และแน่นอนที่สุดคือ มันจะไม่ใช้เบ้ไฮโซอีกต่อไป

มันเป็นการเริ่มต้นชีวิตมัธยมที่สุดแสนจะเลวร้ายสำหรับฉัน นานวันไป สีสันก็ยิ่งชัดเจนขึ้นราวกับมีสนิมเกาะจริงๆ แต่กลับไม่มีครูคนไหนยอมให้ฉัน ใช้กระเป๋าจากที่อื่นเพราะมันผิดระเบียบ ฉันจึงต้องใช้เป้สนิมต่อไปอย่างหลีกเลี่ยง ไม่ได้ ยิ่งได้เห็นกับตาว่าเพื่อนทั้งห้องได้ใช้เบ้ไฮโซกันทุกคน ความมั่นใจที่ฉัน มีอยู่น้อยนิดก็แทบจะกลายเป็นศูนย์ แม้เบ้ไฮโซจะไม่ได้สวยไฮโซสมชื่อ แต่ ฉันก็ชอบมันมากกว่าเป้สนิมอยู่ดี อย่างน้อยเวลาไปไหนมาไหนก็ไม่ต้องมีแต่ คนมอง แถมยังไม่โดนเพื่อนในห้องล้อด้วย

"พณิชาคนไหนอะ"

"ขนมผิงไง"

"ขนมผิงไหนอะ มีคนชื่อนั้นด้วยหรอ"

"มีดิ ก๊วยหนาลายที่ใช้เป้สนิมไง!"

"อ้อ!"

ด้วยความที่เด็ก ม.1 ทุกคนล้วนเป็นเด็กใหม่ที่รู้จักกันไม่ทั่วถึง บวกกับ ทักษะการเข้าสังคมที่ติดลบสุดๆ ของฉัน คนส่วนใหญ่ก็เลยนึกหน้าฉันไม่ออก จนกว่าจะมีใครสักคนพูดถึงจุดต่างด้านบนหน้าฉันกับเป้สนิม เหตุการณ์แบบนี้ เกิดขึ้นซ้ำๆ จนฉันไม่อยากไปโรงเรียน แต่ก็พยายามอดทนไว้เพราะเชื่อว่า แผลมันจะจางลง และอีกไม่นานทุกคนคงจะเลิกพูดถึงกระเป๋าคงของฉันไปเอง

กระทั่งคาบเรียนสุดท้ายของวันหนึ่งเส้นความอดทนของฉันทก็ขาดผึง

มันเป็นวันศุกร์ที่อากาศดีที่สุดในบั้งตั้งแต่เปิดเทอมมา ครูคิดปะจับสลากแบ่งกลุ่มให้เราออกไปวาดรูปเปลี่ยนบรรยากาศกันนอกห้องเรียน แต่ละกลุ่มจะได้หัวข้อที่แตกต่างกันไปในแต่ละสถานที่ที่ครูกำหนด ฉันได้หัวข้อรั้วโรงเรียน

"กลุ่มรั้วโรงเรียนมารวมตัวกันตรงนี้!" ตอนที่ครูคิดปะออกจากห้องไปแล้ว เด็กผู้ชายผิวคล้ำตัวสูงโย่งคนหนึ่งก็ป็นขึ้นไยยืนบนเก้าอี้แล้วตะโกนลั่นห้อง โดยมีเด็กผู้หญิงหน้ามวยอีกคนยืนหัวเราะคิกคักอยู่ข้างๆ ทันทีที่ฉันหยิบอุปกรณ์วาดรูปเดินไปหา เขาก็กระโดดลงมาจากโต๊ะพร้อมจิกยัมจนเห็นฟันเขี้ยว "เธอคือคนที่ได้ที่นั่งตอนสอบเข้าอะ ที่ชื่ออะไรอะ อ้อ! เห็นละ พณิชา นี่เอง หน้าไม่ลายแล้วนี่"

ฉันคลำหน้าตัวเองอย่างเสียความมั่นใจ เอียงคอจะอ่านชื่อที่ปักอยู่บนนอกซ้ายของเข่าบ้าง แต่เด็กมวยกระโดดเข้ามาคั่นตรงกลางแล้วชี้ไปที่อุปกรณ์วาดรูปในมือฉันเสียก่อน

"เธอไม่เอาเป่าไปเหอ จบคาบนี้แล้วจะได้เดินไปหน้าโรงเรียนพร้อมกันเลยไง"

"หมายถึงเราเหอคะ"

"อ้อ ก็มีเธอคนเดียวที่ไม่เอาเป่าไปด้วยนี่ จะให้เราหมายถึงใครละ"

ใจฉันเต้นตึกตักด้วยความตื่นเต้นเพราะไม่เคยเดินไปหน้าโรงเรียนพร้อมใครมาก่อน หรือพูดให้ถูกก็คือฉันยังไม่ได้ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่เลยสักคน ด้วยนิสัยขี้อาย ไม่กล้าทักใครก่อนทำให้ฉันมีปัญหาเรื่องการปรับตัวเข้าสังคมมาตั้งแต่ประถมแล้วละ

"เราเดินไปด้วยกันได้เหอคะ"

"อ้อ ได้สิ ถึงบอกให้เอาเป่าไปเลยใจ แล้วก็ไม่ต้องพูดคะซากับเรากก็ได้ เราเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันนะ"

คำว่าเพื่อนทำให้หัวใจฉันพองโต แต่เพราะกลัวว่าเธอจะไม่อยากคบกับคนที่มีป็น่าเกลียดๆ อย่างฉัน ฉันเลยโกหกออกไป "ไม่เอาไปดีกว่า มันหนัก"

เด็กมวยกระโดดจิ้งๆ รวากับกำลังบอกว่าตารางสอนวันนี้ไม่เห็นหนักตรงไหน

"ซีโร่!" เด็กผู้ชายคนเดิมโผล่ขึ้น "เธอแค่ไม่อยากเอาเป่าไลโครกของเธอไปด้วยใช่ไหมล่ะ ฮ่าๆ"

"หยุดพูดแบบนี้ซะเดี๋ยว!"

"เอ้า เธอเป็นคนตั้งชื่อตัวเองไม่ใช่รีง เด็กหญิงเป่สนิม นามสกุลไลโครก ชื่อเล่นว่าน้องหน้าลาย"

"ติน!!"

ฉันท้าขวาบ รู้ว่าพวกเขาก็แค่พูดเล่นไปเรื่อย แต่ประเด็นนี้มันไม่ตลกเลยสำหรับฉัน ดูเหมือนเด็กผู้ชายจะเพิ่งรู้ว่าตัวเองพูดอะไรแย่ๆ ออกมา เขาร่วงมาขวางประตูห้องไว้เพื่อไม่ให้ฉันเดินหนีออกไป

"เฮ้ย! ไม่เอา ไม่โกรธดิ ก็แค่พูดเล่นน้า เราไม่เรียกแบบนี้แล้วก็ได้... เฮ้ย! ะ...เธอจะร้องหรือ!"

ฉันกัดฟันแน่น เหวี่ยงสมุดวาดรูปใส่มือเขาก่อนที่มันจะสัมผัสตัวฉัน เด็กห่วยก้มลงเก็บ พยายามจะส่งคืนแต่ฉันไม่รับ ฉันไม่อยากเป็นเพื่อนกับเธออีกต่อไปแล้ว

"ตินมันก็ปากพุดเดิ้ลแบบนี้แหละ อย่าไปใส่ใจเลยนะ ปะ ไปวาดรูปกันดีกว่า"

"อ้าวเฮ้ย ไหง่โทษเราคนเดียววะเอ่ย เธอนั่นแหละที่เริ่ม..."

"เจียบนา!"

เพื่อนคนอื่นๆ พากันออกจากห้องเรียน ขณะที่สองคนนั้นเริ่มเถียงกันว่าใครจะรับผิดชอบที่ทำให้ฉันร้องไห้ ซึ่งฉันยังไม่ได้ร้องสักหน่อย! ฉันทวนกลับไปยังที่นั่งของตัวเอง หยิบกระเป๋าเจ้าปัญหาขึ้นมาจากเก้าอี้แล้วออกจากห้องเรียนทางประตูหลังทันที สองคนนั้นตะโกนเรียกฉันแต่ไม่ได้วิ่งตามมา คงไม่มีใครอยากเข้าใกล้กระเป๋าไลโครกของฉันหรอก ฉันจะเอามันไปทิ้ง! จะเอากระเป๋าใบอื่นมาใช้ ต่อให้โดนครูดุก็ช่างปะไร ยังไงมันก็ยิ่งดีกว่าการถูกเรียกด้วยฉายาบ้าๆ ไปตลอดทั้งปีก็แล้วกัน!

"หยุดเดี๋ยวนั้นะ!!!"

ขณะที่ฉันวิ่งลงบันไดมาถึงชั้นหนึ่ง เสียงก้องกังวานของ 'ครูอำพล' ผู้เป็นหัวหน้าฝ่ายปกครองของ ม.ต้น ก็แผดพุ่งมาตามทางเดิน เมื่อฉันมองตรงไป

ก็พบว่าครูอำพลกำลังไล่กวาดเด็กนักเรียนชายคนหนึ่งซึ่งกำลังวิ่งตรงมาทางฉันด้วยความเร็วสูง เขาส่งสัญญาณให้ฉันหลบออกไปจากเลนของเขา แน่นอนว่าไม่ต้องขอฉันก็ตั้งใจจะเปิดทางให้อยู่แล้ว ทว่า...

"หยุดนะเจ้านักร!!!"

เสียงตะโกนของครูอำพลทำให้ฉันซึ่งตามองเด็กผู้ชายคนนั้น เพราะชื่อของเขาดีงภาพลายมือขยุกขยิกในใบเซ็นชื่อรับกระเป๋ากลับเข้าสู่สมอง รวากับมีใครมากระซิบข้างหูว่า 'หมอนี่แหละ หัวขโมย!' จู่ๆ ฉันก็เปลี่ยนใจ ยื่นขาข้างหนึ่งล้ำเข้าไปในเลนของเขา

"เฮ้ยยย!!"

ความเร็วที่เขาใส่มาเต็มสองเท้าทำให้ไม่สามารถเบรกได้ในระยะกระชั้นชิด เขาสะดุดขาฉันแล้วตึงลงกาไถลไปกับพื้นหินขัด เกิดเป็นเสียงเอี้ยดยาวๆ ผสานไปกับเสียงอุทานของครูอำพล พวกครูกับนักเรียนที่ชะโงกหน้าออกมาดูเหตุการณ์ต่างร้องเป็นเสียงเดียวกันเมื่อร่างผอมกะหร่องม้วนตัวหนีถึงขยะตรงปลายทางได้อย่างฉิวเฉียด...

ติงงงง!!!

...แต่จบไม่สวยเพราะเขาดันกลิ้งไปชนเสาปูนต้นใหญ่ที่อยู่ข้างถึงขยะเข้าอย่างจัง!

"อ้าก!!"

ฉันเบิกตาโพลงด้วยความตกใจสุดขีด 'ไม่ได้เตรียมรับมือกับผลลัพธ์ที่เลวร้ายแบบนี้ หัวใจเต้นระรัวเมื่อถูกคิดได้ว่าเขาอาจจะไม่ใช่คนชั่วที่มาแย่งเป้ไฮโซใบสุดท้ายไป แต่อาจจะเป็น 'นะ-พั๊ด' ที่สะกดแบบอื่น หรือที่แย่ที่สุดก็คือไม่ใช่ทั้งสองอย่าง แต่เป็นฉันที่หุ่เพี้ยนไปเอง

"เมื่อไหร่จะตั้งใจดักขาเจ้านักรอะไรละ"

ฉันสั่นหัวตอบครูอำพลอย่างพวกซี้ซาลาด แต่แล้วเป้สนิมในมือก็ทำให้ฉันพยักหน้าอีกครั้ง

"หืม? มันยังงัยกันนะฮะ"

"คือว่า..." ฉันลอบมองเด็กชายผู้เคราะห์ร้ายยืนตัวขึ้นจากพื้น เขาพยายามจะเอื้อมมือไปหยิบรองเท้านักเรียนสลุดมอมแมมที่หลุดออกไปจากเท้า

เมื่อคืนนี้ แต่ดูเหมือนแขนข้างนั้นจะได้รับบาดเจ็บแรงจึงล้มตึงลงไปอีกครั้ง

"ว้ายตายแล้ว อย่าเพิ่งขยับตัวสินักร!"

"ลุกไม่ขึ้นก็ไม่ต้องลุก ครูว่าไหล่เธอมันผิดที่ผิดทางอยู่นะ ไหนขอครู
ดูหน่อยซิ"

ครูอำพลกำลังจะเข้าไปช่วยพวกครูผู้หญิงอีกแรง แต่ฉันทิ้งแขนเสื้อขึ้นเหนือ
ของเขาเอาไว้

"นะ... นักรขโมยกระเป๋าของหนูไป..."

"อ้ากกก!"

นักรร้องลั่น

"ฮึก... ฮือออออ!"

ฉันเองก็ร้องลั่นไม่แพ้กัน

แทนที่ครูอำพลจะได้เข้าไปช่วยคนเจ็บกลับต้องมายืนลูบหัวลูบหลัง
ให้ฉันใจเย็นๆ แม้จะยังไม่มั่นใจว่านักรคนนี้ใช่หัวขโมยตัวจริงหรือเปล่า แต่
ฉันก็ไปที่เขาแล้วพรั่งพรูเรื่องทั้งหมดออกมาเพราะเชื่อว่าความผิดของเขา
จะทำให้ความผิดของตัวเองลดน้อยลงบ้าง ดูเหมือนมันจะได้ผล เพราะสายตา
ของครูทุกคนในที่เกิดเหตุพุ่งตรงไปที่นักร รวากับตัดสินได้แล้วว่าใครสมควร
ได้รับบทลงโทษ

"ก่อนเรื่องอีกแล้วเธอเนี่ย เพิ่งจะเทอมแรกเองนะ!"

"ทำแบบนั้นเข้าข่ายลักทรัพย์เลยนะ เธออยากโดนไล่ออกรีไจน์นักร!"

ยกเว้นครูอำพลคนเดียวที่ยังรับฟังคำปฏิเสธของนักรอยู่

"เออละๆ พวกคุณกลับไปสอนเด็กๆ ต่อได้แล้ว เดี่ยวทางนี้ผมจัดการต่อ
เอง"

ฉันยืนก้มหน้าดูอยู่ด้านหลังครูอำพลเพราะอายที่น้ำตาไหลออกมา
ไม่หยุด ได้ยินครูอำพลสั่งให้นักเรียนที่อยู่แถวหน้าพานักรไปห้องพยาบาล
เมื่อไล่ต้อนคนที่เหลือกลับเข้าห้องเรียนได้แล้วครูอำพลก็หันมาคุยกับฉัน

"พธิดา ครูว่าเธอกลับไปเรียนก่อนดีกว่า ส่วนเรื่องกระเป๋า ถ้าเจ้านักร
ผิดจริงครูจะทวงคืนให้ ตกกลางไหม"

ฉันไม่ตกกลาง ยิ่งร้องไห้หนักกว่าเก่าเมื่อคิดว่าตัวเองต้องกลับไปในที่ที่มีแต่

คนรักเกียจกระเป๋าของฉัน จนในที่สุดครูอำพลก็ยอมให้ฉันโดดเรียนแล้วพานั่งสงบสติอารมณ์ในห้องปกครอง แต่เพราะห้องปกครองของโรงเรียนอยู่ในอาคาร ม.1 แค่มองผ่านประตูกระจกออกไปก็เห็นจุดเกิดเหตุได้อย่างชัดเจน ภาพที่นายนักทรมลจึงตามมาหลอนหลอนตาไม่เลิก ฉันเลยหยุดร้องไม่ได้ สักทีจนครูอำพลต้องโทรแจ้งให้ป้ามารับฉันกลับบ้าน ก่อนจะปล่อยให้ฉันอยู่ตามลำพังเพราะต้องตามไปดูอาการนักทรมลที่ห้องพยาบาล ฉันกลัวว่าเขาจะกลับมาพร้อมกับบทลงโทษที่ฉันทำให้เขานักทรมล กลัวว่าเพื่อนในห้องจะรู้เรื่องนี้แล้วไม่มีใครกล้าเข้าใกล้อันธพาลที่ใช้กระเป๋าสื่อใครอย่างฉันอีก แล้วความคิดฟุ้งซ่านก็พาฉันมาถึงจุดที่โรงเรียนนี้ไม่น่าอยู่อีกต่อไปแล้ว

ฉันเริ่มคิดหาเหตุผลร้อยแปดที่จะขอร้องให้ป้าย้ายฉันออกจากที่นี่ให้ได้ แต่เมื่อนึกย้อนไปถึงวันประกาศผลสอบกับวันที่ป้ามาทำเรื่องขอยุติให้ที่โรงเรียน ทุกเหตุผลก็ดูจะไม่เข้าท่าเลยสักข้อ ลำพังค่าใช้จ่ายในการเรียนมหาวิทยาลัยปีแรกของพี่ชายทั้งสองคนเลือดตาปาก็แทบจะกระเด็นแล้ว ถ้าฉันทิ้งทุนเรียนฟรีของที่นี่ไปกลางเทอมแบบนี้ นอกจากจะทำให้ป้าเสียเวลาหาที่เรียนใหม่ให้แล้วยังทำให้รายจ่ายที่ป้าตัดทิ้งไปผุดขึ้นมาโดยใช่เหตุอีกด้วย

คิดมาถึงตรงนี้ฉันก็พุบ่นาลงกับโต๊ะแล้วปล่อยโฮออกมาอย่างคนสิ้นหวัง จนกระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ ถึงได้รู้ว่าไม่ได้อยู่คนเดียวในห้องอีกต่อไป น้ำมูกน้ำตาทำให้ฉันไม่กล้าเงยหน้าขึ้น แต่เงาใหญ่ยักษ์ก็ทอดเข้ามาใกล้จนฉันได้ยินเสียงลมหายใจถี่ๆ รวากับเจ้าตัวเฟื่องผ่านการวิ่งมาหลายสิบกิโลเมตร ฉันเห็นร่องเท้านักเรียนใหม่เอี่ยมคู่ยักษ์ของเด็กผู้ชายคนหนึ่งผ่านชอกแขน คิดว่าเขาจะมาส่งงานให้ครูอำพล แต่เงานั้นกลับขยับยุกยิกและใช้เวลานานเหมือนมีการกิจที่สำคัญกว่านั้น เกิดเสียงกุกกักๆ ดังต่อเนื่องกันคล้ายกับตอนที่ฉันกำลังจัดตารางสอน และเมื่อเสียงรูดซิปกะเป๋าดังขึ้นครั้งสุดท้ายพร้อมกับเสียงพุดคุ้ยที่ดังมาจากประตูทางเข้า เงานั้นก็เคลื่อนผ่านไป...อย่างเร่งรีบ!

"อ้าว ใครเปิดหน้าต่างทิ้งไว้ละเนี่ย แอร์เอ่อออกหมด คิดว่าโรงเรียนไม่ต้องจ่ายค่าน้ำค่าไฟฟรีไง"

ฉันเงยหน้าขึ้นทันทีเพราะแน่ใจว่าเสียงหัวเราะที่ดังแทรกมากับเสียงบ่นของครูอำพลคือเสียงของป้า หลังจากเช็ดน้ำตาแล้วก็เห็นครูเขากำลังเฝ้าเสา

จ้องเขม็งไปที่นอกหน้าต่าง พึมพำอะไรไม่รู้คนเดียวก่อนจะเลื่อนปิดอย่างหวัสเสีย
เป็นเวลาเดียวกับที่ป่าเดินมานั่งยองๆ ข้างโต๊ะ แล้วเอ่ยถามเสียงอ่อนโยน

"เป็นอะไรนะเรา ร้องให้ทำไม"

"ป่า...ผิงอยาก...ลา..."

"หืม?"

คำว่าอยากลาออกติดอยู่ในลำคอ เพราะเสื้อเชิ้ตสีขาวหม่นๆ ที่มี
รอยปะหลายรอยกับชายเนกไทที่มีด้ายร้วยออกมาทำให้ฉันตระหนักได้ว่า
ตัวเองไม่อยู่ในฐานะที่จะจอบได้เลย

"อยากได้อะไรผิง ไหนลองบอกปามาสิ"

"วันนี้..." ฉันสบตากับครูอำพลที่ทำหน้าลึนยิ่งกว่าป่าเสียอีก "วันนี้
เรียนศิลปะค่ะ...แต่ผิงไม่ได้เอาสมุดวาดรูปมา มันท่าเพื่อที่ต้องนั่งรอเฉยๆ
ผิงก็เลย...อยากกลับบ้าน"

ป่าหัวเราะออกมาอย่างขบขันระคนเอ็นดู มือหนาลอยมาขยี้หัวแล้ว
ย้ายไปจุมมือฉันให้ลุกขึ้น "ปะ รีบกลับบ้านกันดีกว่า ขึ้นซักห้าเดี๋ยบบ้านมันจะ
วิ่งหนีไป ฮ่าๆ"

ครูอำพลพยักหน้าอย่างเห็นด้วยทั้งที่น่าจะรู้สึกว้าวใจว่าสิ่งที่ฉันบอกป่า
ไม่ใช่เรื่องจริง เขาชำเลื่องมองไปที่หน้าต่างบานเดิมแล้วถอนหายใจซำๆ
ไม่รู้ว้าวใจหรือหนักใจกันแน่ แต่ก่อนที่ฉันจะเดินออกมาจากโซนโต๊ะทำงาน
ของเหล่าคุณครู เสียงร่ำอนรรของเขาก็รั้งฉันเอาไว้

"เดี๋ยวกๆ ลืมกระเป๋านะพณิชา"

ฉันหันกลับไป เตรียมจะขอลูบไล้ของจากครูเพราะฉันไม่ต้องการเปิดนิม
ไบนั่นแล้ว

แต่สิ่งที่ครูยื่นให้คือแป้นสีดำแวววาว...แป้นไอโซที่ฉันอยากได้มากกว่าสิ่งใด
บนโลกใบนี้!

"เข้า รัปไปสิ ขนอะไรมาเยอะแยะฮิ หนักเอาเรื่องเลยนะ"

"ไม่ใช่ของหนูค่ะ"

"หืม? จะไม่ใช่ได้อย่างไร ก็...ครูเห็นเธอถือเข้ามาวางไว้ตรงนี่"

ฉันส่ายหน้ายืนยัน มองไปรอบห้องเพื่อหาเบาะแสเกลียดของตัวเอง

ครูอำพลสาวเท้าเข้ามาพาลงเปิดชิป หยิบหนังสือกับสมุดขึ้นมาอย่างละเล่ม "พนิชา ดำรงชนกกุล นี่ก็พนิชา ดำรงชนกกุล ชื่อเธอไม่ใช่เหรอ"

"อ้าว ลูกได้เป้ใบใหม่แล้วเหรอ ไรดีจัง นึกว่าต้องรอถึงเทอมหน้าซะอีก"

ป้ารับกระเป๋าเป้ใบนั้นมาจากมือครูแล้วส่งให้ฉันทือไว้ พวงกุญแจรูปหมวกฟางเล็กๆ ที่ห้อยอยู่ตรงกระเป๋าซองหน้าสุดเป็นเครื่องยืนยันอีกชั้นว่า มันไม่ใช่กระเป๋านักเรียนของฉันทุณแน่ๆ แต่ยังไม่ทันทักท้วงอะไร ครูอำพลก็เปรยขึ้นว่ามีประชุมรอบเย็นที่ตึกอำนวยการเสียก่อน ป้าจึงรีบดับบทเพราะไม่อยากกรบกวณเวลาทำงานของครูเขามากไปกว่านี้

เราสองพ่อลูกออกมาจากห้องปกครองในตอนที่ยอดบอกเวลาเลิกเรียนดั่งขึ้น ขณะที่เรากำลังจะเลี้ยวออกจากอาคารเรียนไปขึ้นเจ้ามอเตอร์ไซค์หอมช่อของป้า บทสนทนาของกลุ่มครูผู้หญิงที่เดินผ่านไปด้านหลังก็ลอยมาเข้าหูฉันทือ

"ผอ. รับเข้ามาได้ยังไง ขนาดครูอำพลยังเอาไม่ค่อยอยู่เลย ไม่รู้จะเซ็นให้จบเทอมนี้ได้รึเปล่า" ครูร่างท่วมบ่น

"ท่าจะยากค่ะ ทั้งเรื่องบุหรี ทั้งเรื่องหนีเรียน แล้วนี่ยังมีนิสัยขี้ขโมยเอื้อ" ครูผิวคล้ำล่ำทาบแบบไม่เว้นจังหวะหายใจ "เมื่อก็มีลูกศิษย์มาฟ้องว่า เห็นเด็กผู้ชายปีนออกมาทางหน้าต่างหลังห้องปกครองด้วยนะคะ นื่องว่าต้องเป็นแกแน่ๆ เลย เข้าไปขโมยอะไรไปเล่าก็ไม่รู้"

ประโยคนั้นทำให้ฉันทะงักเท้า นึกไปถึงเงาปริศนาที่หน้าต่างที่เปิดค้างไว้ในห้องปกครอง

"แต่แกอยู่ที่ห้องพยาบาลไม่ใช่เหรอ ท่าทางจะเจ็บหนักด้วย"

"แหมคุณพี่ขา แกอาจจะไม่ได้เป็นอะไรอย่างที่พวกเราเห็นก็ได้นะคะ นื่องเห็นแกท่าทางจะเอื้อมไปหยิบรองเท้าใส่ แต่พอเราหันไปมองก็รีบวิ่งตัวเลย คงกำลังเจ็บหนิความผิวนั้นแหละ"

"ตายตาย เด็กอายุแค่นี้ จะร้ายกาจได้ขนาดนั้นเชียว"

"พวกคุณพี่พูดถึงใครเธอคะเนี่ย" ครูสาวใส่แว่นท่าทางเรียบร้อยพูดแทรกขึ้น ดูเหมือนเธอจะเป็นคนเดียวที่สนทนอยู่บนชั้นสองตอนเกิดเรื่อง

"จะเป็นใครไปได้ แสบๆ แบบนี้ก็มีอยู่คนเดียวนั่นแหละค่ะ"

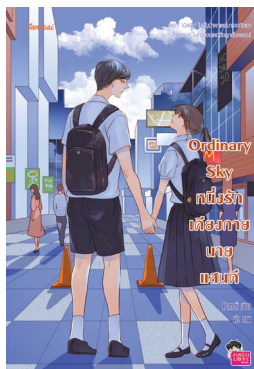
"เอ...?"

"ก็เจ้านักรักรหัสห้องแปด ห้องของคุณน้องไงคะ!"

แล้วฉันก็ได้รู้ว่าใครเป็นเจ้าของเบาะโซฟาที่วางกุญแจหมวกฟางอันนี้

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5638->